

Publicerad 2010-12-08 22:15 av Bernhardina

Då är jag inte ensam längre

Du fastnar med blicken
följer regndropparna på fönsterutan
hur de letar sig fram
slukar varandra

Och jag är den som sitter mitt emot
glömmer tiden i varm choklad
gömmer den under skosulorna
sorterar din ögonfärg till bränd umbra
och lyssnar till ljudet
av våra andetag

Jag skymtar höstens röda löv
bakom den vita himlens tårar
längtar hem igen till de
vindstilla vårar
då vi förstod varann

Och gatorna gapar tomma
dörrar är låsta, fönster är stängda
skuggorna växer med avstånd

jag hör vad du säger
men begriper
ingenting

Genom glaset är världen grå
smattrande kaos, kalabalik
när stadens nya liv jagar bort
bara ben och
kullerstenstrafik

Du är så naturlig
så obesvärad
om du bara visste
vad jag önskar
att jag vore som
du

men det är stängt överallt
stora skyltar i fönstren
igenspikat och tomt

jag hör vad du säger
men begriper
ingenting

När marken skakar
när taken rasar in
regnet tar över och
staden ligger under vatten
husen i ruiner
människor pulserar
och blod rusar genom
tomma nyckelhål

då är jag inte ensam längre

Jag fastnar med blicken
och mina ögon sveps med
salta droppar letar sig fram
och ofrivilligt
slukar varann

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Bernhardina med Poeter.se id #17421 innehar upphovsrätten